

MATTHEW TREE, GIRONA 70, 3-2, BARCELONA 08009, CATALONIA - SPAIN

Telèfon: 265 49 29

23/6/92

Estimat Jordi,

Per fi! Perdona'm la demora: he tingut una allau de feina - o feines, més ben dit - que ja t'explicaré. Com estàs? Com anem?

No sé si en són una conseqüència o no, però hi ha hagut més comentaris sobre Sexus després de l'entrevista amb tu a l'AVUI. El més interessant és aquest d'en Joan Mira, i incloc també la disculpa del DdB i un article nefast sobre Miller en general de l'Antoni de Senillosa - si tinc temps, escriuré una carta al Periòdico per queixar-me'n: està ple de imprecisions i bajanades.

Com et proven les coses? Aquí, a Olímpilàndia, tot és pura bogeria: la ciutat sencera s'està preparant, a cops de panteixos televisius i periodístics, per a l'orgasme definitiu. I aquí em tens, a contracor però pensant sempre amb la cartera, guanyant el que puc al mig de la disbauxa. Per començar, he hagut de corregir unes 500 pàgines de traduccions per a un megacatàleg que sortirà en el curs de l'Expo: un cop d'ull caríssim a la situació global de la cultura arreu del món el 1492, que ve a ser com una sèrie interminable de fitxes mal escrites i farcides amb vocabulari especialitzat d'una dotzena d'experts llatinoamericans, espanyols, xinesos, indis, britànics etc. (i un català!) que seran intercalades, això sí, amb unes il·lustracions impressionants a tot color. Llavors, he estat traduït i corregint unes coses per un grup que es diu ART FUTURA, que han portat el video-art dels EE.UU i n'estan fent un gran què aquí, amb el recolzament financer de totes les institucions imaginables. L'únic problema: el producte acabat, que s'havia d'estrenar a Sevilla com a peça emblemàtica al Pavelló Espanyol, era tan dolent, que un cop acabat la preestrena a Barcelona, el públic la va xiular, que, essent com és, de domat i de beneducat, el públic d'aquí (Europa), Déu n'ho do. Al final, doncs, no s'estrenarà a Sevilla ni enlloc, i els diners, bé, els diners ja han estat estrenats, i no hi ha res a fer. Menys mal que alguns ja s'han trobat el camí cap a la meva butxaca, no? Si això no fos prou he estat

seguint amb les classes d'anglès, i un vell amic anarquista - ex-anarquista ara, suposo - m'ha donat una feina com a investigador per a un documental sobre la vida quotidiana a Barcelona durant els Jocs, que ell filmarà aquí per a una productora londinenca. Es un risc - ningú en veurà ni un duro fins que no es vengui a les cadenes de TV que siguin - però, com diuen en anglès, és millor que una burxada a l'ull feta amb un bastó punxegut. Haig de fer com un yuppi, fent trucades, corrent amunt i avall per entrevistar gent, etcètera. No deixa gaire temps per escriure, però, com em diu que haig de fer la Désirée, faré temps, perquè si no, em convertiré en un d'aquells ximpls prepotents que pensen que tenen una flor al cul pel sol fet d'estar treballant per allò que se'n diuen els mitjans de comunicació.

Parlant de les Olimpíades, t'envio l'horari per a les cerimònies d'inauguració i de cloenda que ha filtrat EL TEMPS: totes les pors de ERC i companyia eren ben fundades - es vol que això sigui una espanyolada tipus flamenc i jota i picades de mans, als ulls del món. Es veu que a l'últim moment, potser esporuguits pels vots nacionalistes, van cancel·lar les actuacions de Isabel Pantoja i Julio Iglesias, que alguna cosa és alguna cosa. L'única cerimònia que sí que era ben catalana - la de l'arribada de la flama a Empúries - era boicotejat per TVE1, i no va arribar a les pantalles internacionals. Jo estic intentant fitxar la Lloï Bertran per al nostre documental: una actriu i presentadora de TV popularíssima aquí, és també una independentista empedreïda, i parla pels descosits i sense embuts.

Avui és la revetlla de Sant Joan, i per una vegada la passaré d'una manera moderada i tranquil·leta, perquè vénen els pares de la Désirée. Així que soparem i jugarem a dòmino i apa, al llitet. No me'n queixo, és una parella molt simpàtica i confio que de revetlles, n'hi haurà més. I al llitet tampoc s'està tan malament.. La mare de la Désirée els té mania als petards, no sabia pas quin dia fos avui, ja veurem com ho arreglarem, això.

He estat llegint amb interès els textos Miller - Crazy Cock, Nothing But The Marvellous i Letters to Hoki Tokuda. De fet, no trobava que Crazy Cock fos tan dolent. Senzillament, si es compara amb els llibres posteriors, on sí que havia matat el seu egoïsme pròpiament dit, se li veu la llauna tota. I quant a les cartes a

l'última esposa, que fascinant! Aquest sí que és un Miller no conegut fins ara. Llegida tot d'un cop, és una història gairebé macabre, amb les infidelitats claríssimes i poc dissimulades de la Hoki filtrant-se cap al final, i el seu últim cop de gràcia, demanant-li que la regalés una botiga, i aquelles fotos horteríssimes d'ella fent de cantaire a la TV japonesa.. Pobre Henry!

Abans d'acabar aquesta carta m'agradaria, com sempre, escriure més sobre en Miller, perquè crec que els textos "nous" que es van publicant creen possibilitats per parlar amb més complexitat de la seva obra, i en mostren aspectes insospitats. Però això de la TV sí que m'està menjant el cervell, aquesta manera de anar sempre de pressa mentalment tan com físicament, és el revés del procés d'escriure. Com deia l'Erica Jong al pròleg aquell, ara que m'hi penso.

Bé, això de Miller.. Hi ha un fragment del llibre de Ferguson, on parla dels noms que Miller va escollir per a la June (Mona/Mara), que tenen, per Ferguson, ressonàncies budistes, però llavors diu que no pot ser, que deu ser mera casualitat, i que "Miller never had that kind of artistic self-consciousness". Un punt de partida nou per a un estudi de Miller podria ser precisament el seu "self-consciousness" artístic, perquè crec que sí que en va tenir i molt, però que ell mateix feia esforços considerables per perpetuar el mite de l'escriptor espontani. Un petit exemple seria aquell tros de Càncer on diu que no repassarà ni un síl·lab del text - mentre que tots sabem que va repassar el mateix text un mínim de quatre vegades. Crazy Cock mostra un escriptor obsessionat amb trucs estilístics i de narració, molts dels quals - com ara el truc d'acabar cada dos capítols amb una ratxa surrealista - va incorporar en les seves obres de maduresa. Altres trucs ben premeditats - l'ús còmic de lletra cursiva, la intercalació de frases colloquials tipus Fuck a duck!, o bé de himnes espirituals - són constants en tota la seva obra: i no crec que provenien únicament de la "inspiració". Segueix havent-hi una diferència notable entre les seves cartes "informals" (les que pensava que no veuria publicades), les seves cartes escrites amb un cop d'ull a l'editor, (com ara les escrites al Durrell), i els mateixos textos literaris. La diferència rau, precisament, en el grau de "self-consciousness" present en cada categoria. Saps què vull dir? Que un aspecte del seu geni era que donava aquesta impressió

d'espontaneïtat tan fresca arreu als seus escrits - mitjançant efectes calculats!

Un altre aspecte de l'obra de Miller força ignorada ha estat la influència que ha tingut sobre no pocs escriptors en llengua anglesa: Lawrence Durrell, Hubert Selby, William Burroughs, Charles Bukowski, John Updike, Norman Mailer, Erica Jong, Kathy Acker, Lawrence Ferlinguetti, Philip Roth, Terry Southern, Karl Shapiro - i cito a l'atzar, pensant tan sols amb aquells que han reconegut públicament la influència de Miller. També l'impacte de una de les seves proeses lingüístiques - elevant els mots obscens a un nivell literari, com vas dir tu a l'entrevista - no ha estat comentat adequadament: és - era - un salt tan gran i tan important per a la literatura arreu del món que resulta difícil d'imaginar la literatura moderna sense aquesta desimboltura a l'hora de descriure el sexe, a utilitzar paraulotes, a parlar de realitats físiques (el fet que els personatges dels llibres de Miller van al wàter els fa tan revolucionaris - literàriament parlant - com el fet que carden). Al seu costat, els altres "gegants" - Fitzgerald i Hemingway, semblen tan arcaics, en certa manera. I quant al Lawrence i Joyce - dos escriptors que, d'altra banda, jo trobo molt difícils - em sembla que tot i que intentaven parlar del grotesc i de l'obscè, de cagades i de la follància (!), per dir-ho així, van pixar fora del test, no volent veure que la descripció literària d'això hauria de comportar la reunió de la literatura "refinada" amb la literatura "popular": reconnectar la tradició de les cançons de poble amb la dels escriptors cultes, tot tornant a l'esperit de Chaucer i de Rabelais, de Shakespeare i de Ben Jonson, que podien parlar de tirar pets en una pàgina i de reptar els Déus a la pàgina següent. Lawrence i Joyce (i el Marquès de Sade, per això) no podien tolerar l'obscenitat sense transcendència, havien sempre de veure-hi alguna cosa més - mentre que Miller va veure que qualsevol transcendència que pugui tenir l'obscè, raïa en el fet que no en té, que és una cosa absolutament quotidiana, lliure de missatges i de connotacions - en si mateix: "Angels are angels and dung is dung". I tan pocs escriptors que hi ha hagut que ho han apreciat! L'article malaltís de l'Antoni de Senillosa és una petita mostra de com s'ha desviat, aquest missatge tan senzill del Miller (ja l'he replicat - a veure si publiquen la carta).

Bé, quatre pàgines i he anat parlant com si això fos una conferència pública! Espero que no cal dir que a mi i a la Désiree ens ho vam passar d'allò més bé amb tu aquí a Barcelona - a ella encara se li eixamplen els ulls quan parla de tu - i no ho dic pas en broma: "És tan simpàtic..", diu - menys mal que hi ha confiança entre tots! En fi, estava molt content de poder veure't i de parlar i conversar a gust amb tu, malgrat les presses inevitables que comporta una visita breu. Nosaltres veiem difícil, per no dir impossible, un viatge cap a Argentina, si més no en el futur previsible (es diu així, "the foreseeable future"?), així que hauràs - haureu - de venir cap aquí, i així ella podrà conèixer la Isabel també - i tots plegats podríem parlar de coses que sí que tenen interès, al marge d'aquest vaive amfetamínic que domina la ciutat ara..

Dins el qual m'hi hauré d'enfonsar un altre cop! Dic adéu per ara, i et desitjo bona sort amb tot el que fas. Suposo que "La Titola Esvaïada" aviat serà enllestit si ja no ho és, i que el veurem aquí aviat, aquí on l'aire, per no dir les parets, les pantalles, les falques, les pàgines dels diaris, els clauers, i les carteres dels estudiants estan farcits d'eslògans - "Véuen els Jocs - Volem fer-los bé", "Anticipa't", "Fes el millor temps", "Planta un clavell olímpic", "Doneu-los la benvinguda"...En recuerdo de Henry Miller - Fuck a duck!

best wishes,
i recorde a la Isabel i a la familia,
una abraçada,
Matthew

Arbc/0218(6)

LA LÒGICA DEL CARNISSER / BUTCHER'S LOGIC
LA LOGIQUE DU BOUCHER / LA LÒGICA DEL CARNICERO

Jordi Cano

Annie Bats, José Carlos Cataño

Víctor Sunyol, Matthew Tree

Acte de presentació a càrrec dels autors.

Dilluns 4 de maig de 1992 a les 8 del vespre.

Els gravats estaran exposats a la galeria els dies 4, 5 i 6.

GALERIA SALVADOR RIERA

CONSELL DE CENT, 333 - 08007 BARCELONA
TEL. 488 22 26 - FAX 488 35 70

D'esquerra a dreta, Cataño, Bats, Sunyol i Tree uns moments abans del I Macht Quadrilic, patrocinat per Cano i Mata (a la foto). El "ring privé" d'aquest darrer, situat a Argelès-sur-Mer, va ser reproduït per a aquesta ocasió a Zamora (Espanya) el 25 de desembre de 1991. (Foto cortesia de la Jane Pilgrem Foundation).

